

Posudek diplomové práce
ANNY NIKODÉMOVÉ
JAZYKOVĚ FRANCOUZSKÁ ITALIKA V EGGENBERSKÉ KNIŽNÍ SBÍRCE NA
ZÁMKU V ČESKÉM KRUMLOVĚ,
Ústav romanistiky, Pedagogická fakulta JU

Diplomantka odvedla záslužnou práci: zkatologizovala a popsala italika, jež jsou součástí jazykově francouzského fondu eggenberské knihovny na zámku v Českém Krumlově. Pojem „italika“ si vymezila poměrně široce, ale logicky: nezahrnuje pod něj pouze překlady a adaptace italských textů, ale i francouzsky psaná díla rodilých Italů (bilingvních mluvčích) a (francouzská) díla, jež o Itálii hovoří. Takto získaný soubor (66 titulů) pak rozčlenila do několika žánrových okruhů podle dobové knihovnické praxe.

V úvodních oddílech podala informaci o knihovně a jejích majitelích a představila kritéria výběru. Jádro práce tvoří obsažná třetí kapitola, v níž jsou především charakterizovány jednotlivé tituly, spadající pod výše uvedenou definici.

Je třeba zvláště ocenit, že diplomantka se s jednotlivými knihami důvěrně seznámila: charakterizuje je mimo jiné prostřednictvím citací a pečlivě registruje stopy skutečného čtenářského zájmu. Pokusila se – úspěšně – soustředit i základní informace o jejich autorech, což vzhledem k tomu, že ne vždy jde o autory, jimž literární historie věnovala soustavnější pozornost, nepochybně nebylo snadné.

Jde zkrátka o poctivě odvedenou práci, a pokud jde o kritické výtky, nepokládám za účelné zacházet do detailů. Uvádím pouze několik připomínek zásadnějšího rázu.

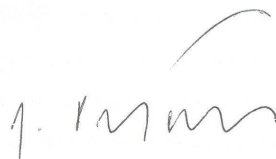
Úvodní partie byly zřejmě dopisovány ve spěchu: stylisticky jsou horší než jádro práce a sem tam vypadlo nějaké slovo či písmeno. Francouzština resumé je poněkud nejistá (i ortograficky). Někde je nepřesně uvedeno jméno: Richard Simon (významná postava, pozornost mu věnuje například Paul Hazard v *Crise de la conscience européenne*) se píše bez koncového e, inspirátorem Della Casova Galatea byl Galeazzo Florimonte.

Několik věcných korektur: Mémoires de Madame Marie Mancini se, pokud vím, nepokládají za autentickou „ženskou“ literaturu, ale za anonymní román. Větu z Hermantova Života sv. Ambrože (s. 30) nelze pokládat za literárněhistorickou kritiku (to je navíc velmi anachronická formulace), je to jen frekventovaný topos, konvenční pochvala dobrého řečníka. Sarpi byl skutečně terčem opakovaných atentátů na svou osobu, ale zemřel v posteli, a ne rukou vraha.

Seznam literatury dokládá, že diplomantka svému tématu věnovala skutečně značnou péči. Patrně se nedostala k Dictionnaire des lettres françaises: le XVIIe siècle Pauphilet a Picharda a Barrouxe (aktualizované vyd. Paris, Fayard 1991): to je škoda, našla by zde hodně relevantního materiálu k některým francouzským osobnostem, jež se objevují v jejím kropusu. Pro italskou literaturu diplomantka uvádí jako zdroj např. dva svazky Opere z einaudiovské řady Letteratura italiana; to je dobrý pramen, ale bio-bibliografický slovník z téže řady by byl účelnější. Chybný je ovšem bibliografický záznam použitého pramene: nelze uvádět nakladatele (Giulio Einaudi) jako autora; nakladatelství krom toho sídlí v Turíně, a ne v Benátkách.

Tyto poznámky uvádím pro případ, že by diplomantka chtěla na svém tématu ještě pracovat. Na závěr však musím zopakovat, že bio-bibliografické rešerše, jež provedla (především via internet), jsou velmi bohaté a že zadání této práce bylo nepochybně splněno. Práci pokládám za zdařilou a hodnotím ji jako výbornou.

Praha, 19. 1. 2010

doc. PhDr. Jiří Pelán, PhD.,

oponent